

saa Landsdelene Nord for Limfjorden. Nu sætter jeg det Tilfælde, at der pludselig i Morgen udbræder Mund- og Klove-syge i en Besætning Nord for Limfjorden. Vilde det saa ikke være rigtigt, at man der straks gik til Nedslagning (*Landbrugsministeren* [Anders Nielsen]: Jo!). Jeg synes, at det ikke kan nytte at gaa til Afspærring, man maa gribe til det kraftigste Middel, man har. (*Landbrugsministeren* [Anders Nielsen]: Begge Dele!). Ja, men den højtærede Minister har jo i lange Tider ikke været inde paa Nedslagning, det er vist længe siden, den sidste Besætning blev slaæet ned. Jeg har ment, at det ikke var forsvarligt, at holde sig til Afspærring, naar det viste sig, at man ikke var i Stand til derved at faa Bugt med Sygdommen. Maalet skulde dog være hurtigst muligt at faa den udryddet, saaledes at vi kunde sige, at vi atter havde rent Land i Danmark. Men jeg forstaar godt, hvorfor den højtærede Minister er vegen tilbage for denne kraftige Fremgangsmaade. Han siger, at det vilde være blevet en meget stor Udgift for Statskassen. Ja, det er det, vi høre alle Vegne, vor Statsvirksomhed lammes paa det ene og det andet Omraade, de enkelte Mini-stre skulle spare, fordi der er en Minister, som skal have Lov til at ødsle Pengene bort ud over alle Grænser. Det gør sig gældende her, og det gør sig gældende alle Vegne i vor Politik i Øjeblikket. Vi ere lammede paa Grund af den slette finan-sielle Tilstand, hvori vi befinde os.

Jeg har ogsaa tilladt mig at fremdrage Spørgsmaalet om en Revision af Loven af 1893, idet jeg mener, at den Bestemmelse, som er indsat i denne Lov om, at der ikke skal bidrages mere end 10 Øre pr. Td. Hartkorn af Amsrepartitionsfonden, er en Bestemmelse, som Landbruget selv er meget daarlig tjent med. Det er min Overbevisning, at det vilde være langt bedre tjent med, at man krævede betydelig større Tilskud fra dets Side til Bekæmpelse af en Sygdom som denne. Dertil siger den højtærede Minister, at hvis vi nu satte Bidraget op, maaske satte det betydelig højere op, kunde vi komme til at ramme enkelte Amter meget haardt. Den højtærede Minister nævnedes eksempelvis, at Odense Amt kunde komme til at udrede et Beløb af over 600,000 Kr. Men der var jo ikke noget i Vejen for, at Loven kunde revideres saaledes, at hele Landet kom til at staa solidarisk i Bekæmpelse af denne Sygdom. Der er ingen Grund til, hvis Sygdommen rammer et enkelt Amt særlig

haardt, at dette saa alene skal bære de dermed forbundne Omkostninger.

Der er ogsaa andre Spørgsmaal, der kunde drages frem i denne Anledning. For mig er der fremført Klage over, at man ikke er omhyggelig nok f. Eks. med Desinfektion af Jernbanevogne. Jeg tør ikke sige, hvorvidt disse Klager ere begrundede eller ej, men hvis det er Tilfældet, synes jeg, det burde paalægges Statsbanerne at udvise den største Forsigtighed, saaledes at Smitten ikke breder sig ad den Vej. Ligeledes er det min Overbevisning, at man skulde have et vaagent Øje med Polakkerne, som indføres her til Danmark. Vi se, at man i Sverige er gaaet til kraftige Forholdsregler mod disse indvandrede Sæsonarbejdere og har paabudt, at der skal foretages en nøje Undersøgelse af disse Folk, saa de ikke bringe Smitte af en eller anden Slags ind i Landet. Nu siger det ærede Medlem fra Nakskov (L. Reventlow), at man ikke maa krænke disse Folk. Det kan jeg være fuldt ud enig med ham i, man maa paa ingen Maade krænke dem. Men man maa paa den anden Side have Ret til at værge sig imod, at der ad den Vej kan paaføres vort Land Sygdomme baade paa Mennesker og Kreaturer, som kunne medføre store Udgifter. Jeg synes, at hvis man gik til saadanne Forholdsregler, som Svenskerne have iværksat, vil det ikke kunne kaldes en Krænkelse af disse Folk. Det vil kun være en Maade, hvorpaa vort eget Land og vort eget Samfund værger sig mod de Farer, som disse indvandrede Arbejdere kunne medføre.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Justitsminister angaaende Opførelsen af Straffeanstalten ved Nyborg. Jeg vil straks sige, at naar denne Sag er rejst fra min Side, er det paa ingen Maade for at rette noget personligt Angreb mod Arkitekt Nyeboelle. Jeg kender ikke denne Mand, jeg ved aldrig, jeg har set ham, og kan altsaa ikke have det mindste enten for eller imod ham. Naar jeg har rejst Sagen, er det alene paa Grundlag af den stærke Kritik, som blev fremsat af det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) ved Finanslovsforslagets tredje Behandling. Da jeg læste den Kritik og endvidere gennem den erfarede, at Fængselsdirektør Fusing havde forlangt Arkitekt Nyeboelle fjernet, syntes jeg, det var min Pligt at søge denne Sag nærmere oplyst, og det er det, jeg har foranlediget ved at faa de Skrivelser frem, som vi diskutere i disse Dage. Jeg vil navnlig hen-vise til en enkelt Udtalelse, som fremkom